

slaget till tjensten, med onödig icke blott resekostnad fram och åter, utan äfven kostnad för mat och rum på stället, der prof skall afläggas;

2. måste skolrådet mera göra afseende på de föreskrifna, ansökningen bilagda betygen än på de aflagda profven, hvilka lätt kunna misslyckas för den kunnige och skicklige, men lyckas bättre för den mindre kunnige;

3. att icke ega rättighet få anföra besvär öfver upprättadt förslag, utan i sammanhang med valet till tjensten, vore orättvist och obilligt isynnerhet för medsökandena till tjensten, emedan det åstadkommer större tidsutdrägt i detta fall, än om särskild besvärstid öfver förslaget egde rum, innan val finge anställas, ty de blefve härigenom förr lediga från ansökningen och kunde söka på annat ställe, kanske med bättre framgång.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1884.

A. Johansson
i Löfåsen.

N:o 43.

Af Herr Carl Persson: Om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående rätt för kommunalstämmornas och kommunalnämndernas ordförande att begagna tjänstefrimärken.

Enligt Kongl. Förordning af den 5 December 1873 jemte Kongl. Maj:ts bref och skrifvelser samt Generalpoststyrelsens kungörelser tillförsäkras, genom användande af tjänstefrimärken, fribrefsrätt i tjänsteärenden åt allehanda slag af embets- och tjänstemän inom riket. Men det finnes en klass af samhällets förtroendemän, som i och för sin befattning få inlåta sig uti en

brefvexling, som kan vara lika stor, som för en del statens tjenare. Denna klass är kommunalstämmornas och kommunalnämndernas ordförande. Icke nog med således, att desse för sina uppdrag icke åtnjuta någon lagstadgad ersättning, få de utom dess underkasta sig enskilda uppoffringar för den skriftvexling, som de i och för sitt uppdrag hafva att sköta. Vilja eller kunna de icke underkasta sig denna uppoffring, så blifver det kommunernas sak att hålla dem skadeslösa därför — således en extra kommunalbeskattning. Detta torde ej vara med rätt och billighet enligt, och jag finner intet skäl, hvarföre ej desse ordförande skulle åtnjuta samma fribrefsrätt, som tillkommer andra personer för den skriftvexling, som deras tjenst eller uppdrag påkallar. Skulle de missbruka en dem meddelad fribrefsrätt för sin enskilda skriftvexling, så utsätta de sig ju för enahanda straff, som för sådan förseelse åligger andra tjenstemän.

På grund af hvad jag här anført, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t begära, att den fribrefsrätt, genom användande af tjenstefrimärke, i och för tjenst eller uppdrag, som tillkommer statens embets- och tjenstemän, äfven måtte tillerkännas åt kommunalstämmornas och kommunalnämndernas ordförande.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1884.

Carl Persson.
